

27.2.2022, Telecí

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Dopřej, Bože, modlitbě mé sluchu, neskrývej se před mou prosbou. Věnuj mi pozornost, odpověz mi, lkám a sténám, zmateně se toulám, neboť nepřítel mi spílá, svévolník mě tísní, chtěli by mě zlomit ničemnostmi, štvou proti mně plni vzteku. Ž 55, 2-4

PÍSEŇ 638 Díky, 442 Pane, dnešek

VSTUPNÍ MODLITBA

Pane Bože,

děkujeme Ti za dnešní den, i když je nesen tolika neznámými a tolika otazníky, s nimiž si ani my sami často nevíme rady. Děkujeme Ti, že se nás zastáváš, když nevíme kudy kam a zjevuješ se nám, když stojíme před Tebou docela sami. Děkujeme Ti, že můžeme spatřovat osvobodivou moc Tvé přítomnosti a prosíme Tě, dej nám skrze svého Syna a našeho Pána, Ježíše Krista, poznat, že tu jsi s námi a nenecháváš nás v našem bloudění a v našich zmatcích. Prosíme Tě, dej nám nacházet Tvůj pokoj a Tvé svědectví o milosti, které se může dostat i každému z nás. Prosíme Tě, požehnej i našemu dnešnímu shromáždění a buď s námi, když se scházíme i ve Tvém jménu a v poslušnosti Tvého Slova. Amen.

1. ČTENÍ Ex 24, 13-16

PÍSEŇ 192 Dobře staví

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši Kriste,

díky svědectví Tvých učedníků o Tobě víme i my.

Proto Tě nyní prosíme za všechny, kdo se s láskou Tvou, jako Božího Syna ještě nesetkali anebo naopak setkali a řekli si, děkuji nechci. Prosíme Tě za všechny, kdo jsou v tomto čase postiženi mezistátními nepokoji, prosíme, buď se všemi, kdo o Tvou pomoc volají. Prosíme Tě za všechny, kdo hledají odpověď a útočiště na všechny své otázky a rádi by je našli tam, kde se nějaká pomoc a útěcha i nabízí. A prosíme Tě za všechny, kdo jen prosí o svůj život.

A přimlouváme se za všechny, kdo se v těchto dnech setkávají se zlovůli jednoho nemocného člověka, dej jim poznat, že vzájemná solidarita a pomoc může vždy pomoci ode všeho zlého a daruj nám, prosíme, svůj pokoj, který převyšuje i vše, co vidíme kolem sebe. A všechny své tiché modlitby vkládáme do té, kterou jsi nás Ty sám naučil: Otče náš... Amen.

POSLÁNÍ Lidé sami vypravují, jak jste nás přijali a jak jste se obrátili od modlu k Bohu, abyste sloužili Bohu živému a skutečnému a očekávali z nebe jeho Syna, kterého vzkřísil z mrtvých, Ježíše, jenž nás vysvobozuje od přicházejícího hněvu. 1Tes 1, 9-10

POŽEHNÁNÍ ,Hospodin tě požehná a ochrání tě, Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a bude ti milostiv, Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.‘ Num 6, 24-26

PÍSEŇ 489 Tvé požehnání

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ)

Marek 9, 2-9

Po šesti dnech vzal s sebou Ježíš jen Petra, Jakuba a Jana a vyvedl je na vysokou horu, kde byli sami. A byl proměněn před jejich očima. Jeho šat byl zářivě bílý, jak by jej žádný bělič na zemi nedovedl vybítit. Zjevil se jim Eliáš a Mojžíš a rozmlouvali s Ježíšem. Petr promluvil a řekl Ježíšovi: „Mistře, je dobré, že jsme zde; udělejme tři stany, jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi.“ Nevěděl, co by řekl; tak byli zděšeni. Tu přišel oblak, zastínil je a z oblaku se ozval hlas: „Toto jest můj milovaný Syn, toho poslouchejte.“ Když se pak rychle rozhlédli, neviděli u sebe již nikoho jiného než Ježíše samotného. Když sestupovali z hory, přikázal jim, aby nikomu nevypravovali, co viděli, dokud Syn člověka nevstane z mrtvých.

Syn člověka musí vstát z mrtvých. Pán Ježíš musí být vzkříšen, abychom si o něm mohli opět vyprávět. Ježíšovi učedníci jsou však napřed zděšeni. Tím, že byl Ježíš proměněn před jejich očima. Tím, že se jim zjevil Mojžíš a Eliáš. Tím, že rozmlouvali s Ježíšem. Ale bylo dobré, že tam byli, a dokonce jim byly postaveny hned tři stany. Co na to říct taky jiného. A do toho přichází oblak. Na chvíli je zastíní a ozve se známý hlas. Toto je můj milovaný Syn, toho poslouchejte. Bůh se přiznává ke svému Synu a hned máme o jedno téma postaráno. Když se pak rychle rozhlédli, neviděli nikoho jiného než Ježíše samotného. Mojžíš a Eliáš už jsou pryč, zůstali jen Ježíšovi učedníci, Petr, Jakub a Jan. A když sestupovali z hory, přikázal jim, aby to, co viděli, nikomu nevypravovali, dokud on sám nevstane z mrtvých.

O některých věcech totiž jde vypravovat, ba mluvit, až když něco starého umře a něco nového vznikne. A tím novým klidně může být i Syn člověka, Pán Ježíš, který ale právě proto musí umřít, aby mohl vstát z mrtvých. A vstát z mrtvých musí proto, aby tomu ti lidé uvěřili, že nejen že byl Synem Božím, který se k němu také přiznal, ale i Synem člověka, který se k němu také přiznává. Neboť jak se Otec přiznává ke svému Synu, tak se i lidé mohou přiznat k tomu, kterého si Bůh vyvolil a toho mají poslouchat, ale až tento vstane z mrtvých neboli až se k němu Bůh přizná i podruhé a dá mu nový život.

Nový život tak vzniká nejen koncem toho starého, ale i opětujícím hlasem Božím, který jednak ukazuje na svého Syna hodného poslušnosti a pak upomíná na to, že to, co viděli, byla jen předzvěst toho, co se stane v budoucnu, ale vyprávět o tom mají až potom, co se to i stane. Neboť napřed je dobré se také zbavit toho zděšení, jaké jim přivodilo nejen sebe-zjevení Syna Božího, ale i Eliáše a Mojžíše, kterak s ním také rozmlouvají. A teprve až se přestaneme bát a dáme průchod i něčemu novému, jakým je zmrtvýchvstání Syna člověka neboli Ježíšova působení na této zemi, tak budeme hotovi k tomu vydávat o něm nejen pravdivé svědectví, ale i věrohodné.

Ježíšovo proměnění, Boží přiznání se k němu jako ke svému Synu a učedníků poslušnost k jeho příkazu o tom nikomu nevypravovat totiž stojí i za mlčením jeho žactva se o víře v Boha ani nijak nešířit.

Není také proč. Kristovy pohyby z nebe na zem a ze země do nebe mohou být zajímavé až pro ty, kdo nějak přijmou nejen zvěst o konci něčeho mrtvého, ale i novém začátku, který se najednou týká i každého z nás. A ten nový začátek není jen ve zděšeném sledování toho, co se děje nahoře, na což si ale také rychle zvykneme, ale v tom, že o některých věcech lze skutečně vyprávět, až bude takříkajíc po všem. Nejen po putování Ježíše touto zemí mezi lidmi, ale i o samotě, ale i po jeho návratu z pout smrti dejme tomu k věčnému životu. Až Ježíšovo vstání z mrtvých totiž může rozvázat jazyk i jeho učedníkům, kteří se tak mohou vrátit i k tomu, co kdysi zažili, ale díky jistému odstupu o tom lze vyprávět, ale také to interpretovat i docela nově a třeba i jinak.

Ale ne jinak, než jak to bylo, ale jak tomu porozuměli i oni sami. A pak také jak by to přijali i ti, ke komu jejich zvěst měla být i namířena. Učedníci toho byli plní, ale Ježíšův příkaz o tom nikomu nevypravovat, dokud on sám nevstane z mrtvých, nemířil k tomu, že by nějak špatně pochopili, co se na té hoře vlastně stalo, ale že i ti, ke komu se jejich zvěst měla dostat, na to ještě nebyli připraveni. A že určité věci mohou zapůsobit až po určité proměně Ježíšova života, ale i smrti, až poté, co on sám vstane z mrtvých a bude moci být i nějak nově pochopen. Nebo i přijat. Až poté, co i Ježíšův život dostane nějaké nové obrysy a bude možné o něm i věrohodně svědčit.

Do té doby nám nezbývá než trpělivě čekat. Ne na nějakou lepší dobu nebo na to, až to těm lidem dojde. Ale na to, až i sám Kristus vstane z mrtvých, všechny mocnosti smrti, zla a pekla budou poraženy a nastane úplně nový věk se zcela jiným myšlením, do něhož se bude moci vejít i zvěst o přiznání se Boha ke svému Synu a Syna ke svým předchůdcům a učedníkům ke svému Kristu. A tady ta trojjedinnost vzájemného rozmlouvání a přiznávání se jednoho ke druhému pak stojí i za následným příkazem nenechávat si tu Kristovu proměnu jen pro sebe, ale počkat si, až přijde pravý čas a spolu s ním i jakási připravenost pro zvěst nejen o Ježíšově zmrtvýchvstání, ale možná i celé jeho církve, kam najednou mohou patřit i ti, kdo ji ještě neviděli anebo se s ní takto nesetkali.

Neboť až Syn člověka skutečně vstane z mrtvých a bude možné vyprávět i o všem, co jsme s ním po dobu jeho pozemského působení zažili, promění se nejen lid kolem něj, ale i ten, ke komu má ta zvěst také dolehnout. A spolu s tím se promění i celá církev. Už nepůjde jen o Krista a jeho učedníky, ale i o všechny ty, kdo na to teprve čekají. A těmi je především jeho církev, takže možná i my všichni. Jednotlivé sbory připravující se na vyprávění i podivuhodném příchodu Syna člověka i s jeho následným odchodem a návratem podruhé, kterak opět bude zápasit s neposlušností doby, ale poslušností svých drahých učedníků.

Mezitím však budeme v jakémsi mezidobí. Mezi tím, co bylo, ale nedá se o tom moc mluvit, mezi tím, ke komu se Bůh vlastně přiznal a co si s tím máme počít a mezi tím, než Syn člověka přijde i podruhé a bude možné vyprávět i o tom, co se stalo poprvé. A v tomto mezidobí můžeme jen trpělivě naslouchat výzvám, které před nás stále ještě Kristovo působení klade, výzvám o tom nikomu neříkat, ale počkat si, až bude takzvaně líp a výzvám nechat i v sobě vstát z mrtvých něco, v co jsme už ani nevěřili, totiž že Ježíš je opravdu Božím Synem a toho poslouchejte. Jedno z prvních vyznání, které stálo i za vznikem celého křesťanství, potažmo té jeho církve. A je to právě přiznání se ke svému vyznání, které na nás však ještě čeká. Stejně jako na zástupy jeho učedníků, které jsou tak postaveny před jasnou věc, počkat si na Ježíšův příkaz nikomu nevypravovat o tom, co viděli, dokud nevstane z mrtvých i naše vlastní řeč o tom, nejen co jsem viděl, ale co z toho bude moci říct i někomu, kdo na jeho hlas teprve čeká.

Kdo i sám čeká, až se Bohem milovaný Syn stane milovaným i pro ty, kdo se s jeho přijetím ještě nepotkali nebo to v nich nestačilo prohloubit do té míry, aby ho mohli též vyslechnout a pak i poslouchat. A kdo možná i sám čeká, až onen Syn člověka vstane z mrtvých a bude se moci vrátit, což ale kupodivu platí pro všechny.

PÍSEŇ   672 Dej nám moudrost, 673 Dej odvahu,